

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 1. marta 2016. godine
Br. ref.: RK899/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI60/15

Podnosilac

Avni Grajqevci

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Pml 54/2015
od 16. marta 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Avni Grajqevci (u daljem tekstu: podnosilac) iz Obilića.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu Vrhovnog suda Kosova Pml 54/2015 od 16. marta 2015. godine, koja mu je uručena 27. marta 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude kojom je, navodno, došlo do povrede prava i sloboda podnosioca garantovanih članom 23. [Ljudsko Dostojanstvo], članom 24. [Jednakost Pred Zakonom], članom 27. [Zabrana Mučenja, Surovog Neljudskog ili Ponižavajućeg Postupanja], članom 49. [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije], članom 54. [Sudska zaštita Prava] Ustava Kosova (u daljem tekstu: Ustav), kao i članovima 3, 5, 6, 10, 13 i 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova br. 03/L-121, (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 14. maja 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 29. juna 2015. godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR. KI60/15 imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica Suda je odlukom br. KSH. KI60/15 imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 27. oktobra 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 9. februara 2016. godine Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

9. Dana 07. maja 2010 godine, saobraćajna patrola kosovske policije je zaustavila vozilo kojim je upravljao podnosilac radi rutinske kontrole.
10. Tokom kontrole isprava podnosioca, proizilazi da je došlo do verbalnog sukoba između podnosioca i patrola saobraćajne policije, a kasnije i do fizičkog kontakta pri čemu je došlo i do obostranih povreda.
11. Dana 12. maja 2010 godine, Policijski inspektorat Kosova (u daljem tekstu: PIK) je zbog navoda o prekomernoj upotrebi sile od strane jednog pripadnika saobraćajne policije pokrenuo unutrašnju istragu.

12. Nakon završetka istrage, PIK je preporučio generalnom direktoru policije da se protiv jednog od policijskih službenika izreknu određene mere, shodno Administrativnom uputstvu br.15/2008 o vrstama teških i lakših disciplinskih prekršaja u Policiji Kosova.
13. Dana 11. maja 2011. godine generalni direktor policije je doneo odluku [P. br. 222/VDP/2011], kojom je prihvatio predlog PIK-a. U odluci stoji „*da se zbog dela suvišna upotreba sile policijski službenik kazni smanjenje visine plate za određeni vremenski period*“.
14. Dana 14. oktobra 2011. godine, Opštinsko javno tužilaštvo u Prištini (u daljem tekstu: OJT) je podnelo optužnicu protiv podnosioca zbog krivičnog dela napad na službeno lice prilikom obavljanja službene dužnosti, shodno članu 317. stav 2. vezano za stav 1. Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: KZK).
15. Dana 12. decembra 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je doneo rešenje [KA. be. 352/11] kojim je odbacio optužnicu OJT uz obrazloženje „*da optužnica ne sadrži dovoljno dokaza koji potkrepljuju osnovanost da je podnosilac počinio krivično delo za koje je optužen*“.
16. U zakonskom roku OJT je izjavilo žalbu na rešenje Opštinskog suda od 14. oktobra 2011. godine.
17. Dana 7. maja 2013. godine, Apelacioni sud Kosova je doneo rešenje [Pn. br. 184/2013], kojim je usvojio optužnicu OJT i predmet vratio Osnovnom sudu na ponovno odlučivanje, uz obrazloženje: „*Prema oceni ovog suda dokazi na osnovu kojih je podignuta optužnica u pogledu krivičnog dela potkrepljuju osnovanu sumnju da je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret*“.
18. Dana 24. februara 2014. godine, Opštinski sud u Prištini je doneo presudu [P. br. 2252/2013] kojom je podnosioca proglasio krivim za učinjeno krivično delo za koje je optužen i izrekao mu je uslovnu kaznu u trajanju od 6 (šest) meseci. U izreci presude stoji: „*[...] posle odbijanja okrivljenog da prizna krivicu, sud je izveo dokaze, svedoke, izveštaje veštaka sudske medicine, a pored toga sud je prilikom određivanja kazne cenio i izjavu okrivljenog*“.
19. Dana 13. marta 2014. godine, podnosilac je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Opštinskog suda od 24. februara 2014. godine, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka.
20. Dana 11. septembra 2014. godine, Apelacioni sud Kosova je doneo presudu [Pa1. br. 427/2014] kojom je žalbu podnosioca odbio kao neosnovanu, jer je „*sa utvrđenim činjeničnim stanjem na pravičan i potpun način prvostepeni sud pravično sproveo i krivični zakon kada je optuženog proglasio krivim za učinjeno krivično delo za koje je optužen, takođe činjenično stanje je utvrđeno pravično i potpuno i u tom procesu nijedna činjenica nije ostala pod sumnjom ili nerazjašnjena...*“.

21. Dana 20. januara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu zbog kršenja odredaba krivičnog zakona.
22. Dana 16. marta 2015. godine, Vrhovni sud je doneo presudu [Pml. Br. 54/2015] kojom je zahtev podnosioca odbio kao neosnovan sa izrekom „*da je na osnovu svih dokaza prvostepeni sud nesumnjivo utvrdio da u postupcima osuđenog postoje elementi bića krivičnog dela za koje je proglašen krivim, a ovaj stav je podržao i drugostepeni sud uz potrebno obrazloženje a sto prihvata i Vrhovni sud*”.

Navodi podnosioca

23. Podnosilac navodi „*da mu je povređeno načelo Ne bis in idem, jer ako je neko proglašen krivim za jedno delo, onda ne može se proglasiti krivim i neko drugi za isto to delo (u ovom slučaju podnosilac), takođe došlo je i do pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, te shodno tome svi sudovi, a na kraju i Vrhovni sud su mu povredili prava garantovana članom 34 Ustava i EKLJP*“.
24. Podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom: „*tražim da se predmet razmotri, da se primene vanredna sredstva za zaštitu zakonitosti, da počne ponovni postupak ili da preduzmete ono što je u vašoj nadležnosti, kako bi se ispravile nepravilnosti i nepravda u mom slučaju*“.

Ocena prihvatljivosti zahteva

25. Kako bi Sud mogao da reši žalbu podnosioca, prvo treba da ispita da li je ona ispunila uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
26. U tom smislu, član 113. stav 7. Ustava propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
27. Takođe, član 48. Zakona propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“
28. U ovom slučaju, Sud se poziva na pravilo 36 (1) d) i (2) b) Poslovníka, koje predviđa:
  - (1) *“Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
[...]
d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.*
  - (2) *Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]*

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava“.

29. Sud je uvidom u spise predmeta ustanovio da je podnosilac svoju ustavnu žalbu izgradio na načelu doktrine *Ne bis in idem* i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, te da su upravo zbog nepoštovanja toga načela i propusta od strane redovnih sudova njemu povređena kako ustavna prava tako i prava i slobode koje su zagarantovane EKLJP.
30. Međutim, argument podnosioca da je ovo slučaj *Ne bis in idem*, koji je predviđen članom 4. Zakona o krivičnom postupku (Zakonik br. 04/L-123) i članom 34. Ustava Sud nalazi neosnovanim, jer delo za koje je službenik policije kažnjen odlukom [P. br. 222/VDP/2011] nije isto kao i krivično delo za koje je podnosilac optužen, a kasnije i pravosnažno osuđen presudom Vrhovnog suda, što se može videti i zaključiti kako na osnovu spisa predmeta tako i na osnovu argumenata koje je podnosilac izneo u zahtevu.
31. Dalje, kada se radi o navodima ustavne žalbe kojima se ukazuje pogrešno utvrđeno činjenično stanje, Sud ukazuje da on ne može svojom procenom da zameni procenu redovnih sudova, jer je na redovnim sudovima da cene dokaze koje izvedu i na osnovu kojih utvrđuju činjenice relevantne za primenu materijalnog prava.
32. Sud je ocenio neosnovanim i pozivanje podnosioca ustavne žalbe na povredu prava garantovanih članovima 23. i 27. Ustava. Ovo, ne samo zbog toga što ustavna žalba u tom pogledu sama po sebi ne sadrži detaljnije razloge, već zbog toga što se podnosilac ni u jednoj fazi postupka pred redovnim sudovima nije pozvao na navedene povrede, te kao takve sudovi ih nisu ni razmatrali.
33. Što se tiče navoda podnosioca o povredi člana 24. Ustava, Sud takođe nalazi neosnovanim, jer da bi se utvrdila diskriminacija nije dovoljno da se podnosilac uopšteno poziva na to da je nejednako tretiran, a da pri tome ne ukazuje na osnov te nejednakosti.
34. Povodom toga, Sud upućuje na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava koja kaže da „*diskriminacija predstavlja različito postupanje, bez objektivnog i racionalnog opravdanja, prema osobama u relativno sličnim situacijama*“ (presuda: *Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br.36042/97, paragraf 48, ECHR 2002-IV; presuda *Bekos i Koutropoulos protiv Grčke*, paragraf 63., presuda *D.H. i drugi protiv Češke Republike*, paragraf 44.)“.
35. Takođe, podnosilac smatra da mu presuda Vrhovnog suda krši prava iz člana 49. Ustava.
36. Sud ceni da odluka Vrhovnog suda koju osporava podnosilac ni na koji način ga ne sprečava da radi i obavlja profesiju, ili da na bilo koji drugi način posredno ili neposredno ograničava njegovu prava iz člana 49. Ustava. Shodno tome, Sud je stava da su tvrdnje podnosioca o navodnoj povredi takođe neosnovane (vidi: *mutatis mutandis*, Rešenje o neprihvatljivosti br. RK734/14 u slučaju KI09/14 od 24. novembra 2014. godine, stav 29).

37. Što se tiče navoda podnosioca o povredi člana 6. EKLJP, Sud ponavlja da se pravo na pravično suđenje ocenjuje na osnovu postupka kao celine (Evropski sud za ljudska prava, *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, broj 146, stav 68).
38. Takođe, pravo na pravično suđenje obavezuje sudove da predoče razloge presude koji strankama omogućavaju da delotvorno koriste raspoložive pravne lekove, a što je podnosilac i uradio u svim fazama krivičnog postupka. Što znači da, ako postoji nedostatak u jednoj fazi postupka, on se može osporavati i ispraviti u drugoj, narednoj fazi postupka.
39. Navodi podnosioca o povredi člana 54. Ustava po mišljenju Suda ne stoje, jer on nije nikada podneo zahtev o kršenju njegovih ustavnih prava do sada pred redovnim sudovima.
40. Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca ishodom slučaja ne može samo po sebi predstavljati argumentovanu tvrdnju o povredi Ustava i EKLJP (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
41. Sud, u nastavku, ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi i slučaj: KI70/11 podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
42. Kao rezime, Sud nalazi da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti, s obzirom da u zahtevu nije dokazano da osporena odluka krši njegova prava garantovana Ustavom ili EKLJP.
43. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika, na zasedanju održanom 9. februara 2016. godine jednoglasno je

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

